ΕΙΣ ΑΜΠΕΛΟΝ, κεφ. β.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τίς σε πάγος δυσέρημος, ἀνήλιος ἐξέθρεψεν;
  Ἡ βορέου σκυθίης, ἄμπελον ἀγριάδα,
Ἡ κελτῶν νιφοβλῆτις ἀεὶ κρυμώδεες ἄλπεις,
  Τῆς τε σιδηροτόκου βῶλος ἰβηριάδος;
Ἡ σοῦ ὀμφακοεργὰς ἐγείνας τοὺς ἀπεπάντους
  Βότρυας οἳ συφελῶς ἐξέχεον σταγόνα.
Δίζημαι λυκόοργε τεὰς χέρας, ὡς ἀπὸ ῥίζης
  Κλήματος ὠμοτόκου βλαστὸν ὅλον θερίσῃς.

ΑΔΗΛΟΝ.

Τίς ποτ' ἀκηδέστως οἰνοτρόφον ὄμφακα βάκχου
  Ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν;
Χείλεα δ' ὁ συφθεὶς χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὁδίταις
  Εἴη νεισομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον.
Εἴη οἱ διόνυσος ἀνάρσιος οἷα λυκούργῳ,
  Ὅτι μιν αὐξομέναν ἔσβεσεν εὐφροσύναν.
Τοῦδε γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματος ἢ πρὸς ἀοιδὰς
  Ἤλυθεν, ἢ γοεροῦ κήδεος ἔσχε λύσιν.

ΕΙΣ ΑΝΑΘΗΜΑΤΑ, κεφ. γ.

ΛΕΟΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας
  Ἄρηος ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα;
Ἄκλαστοι μὲν κῶμοι, ἀναίμακτοι δὲ γανῶσαι
  Ἀσπίδες, ἄκλαστοι δ' αἱ κλαδαραὶ κάμακες.

Αἰδεῖ